

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. december 25.
(karácsony)**

Horváth Géza

AKIK MENNEK ÉS AKIK MARADNAK

Énekek: 182; 326; 323,4; 460,1.5-6; 323,5-6

Lekció: Lukács 2,8-20

Alapige: Máté 2,7-8; Lukács 2,15-20

Imádkozzunk!

Drága mennyei Édesatyánk, nagy örömmel vagyunk együtt a gyülekezet közösségében ezen a karácsony délelőttön. Köszönjük, hogy téged tisztelhetünk és előtted hódolhatunk, a királyok Királya és a Seregek Ura előtt.

Hadd köszönjük meg, hogy az énekekben arról énekelhettünk, hogy eljött a Szabadító, az Úr Jézus Krisztus, aki az ő népét a régi kígyótól meg akarta menteni, a kígyó fejére taposva attól meg akarta szabadítani, és nekünk az üdvösséget, az örök életet, az igazságot megszerezte.

Hadd köszönjük meg neked, hogy örök szeretettedben munkáltad már a világ teremtése előtt a mi megváltásunkat! És köszönjük neked, hogy az idők teljességében megvalósítottad ezt a tervet, és elküldted Fiadat, Aki testté lett és vállalta ennek a megaláztatásnak, megüresítésnek és szenvedésnek az útját, amelynek a vége a Golgota keresztje lett.

Köszönjük, hogy az egész keresztyén világ ennek az útnak az elejére emlékezhet most, amikor az Ige testté lett. Kérünk, hogy emeld fel ennek a ke-

resztyén világnak és minden embernek a szemét arra, hogy ez csak az első állomása a megváltásnak, és tovább tudjunk látni, és lelkünk a Golgotára nézzen, a töviskoronás főt lássa! És ennél is többet: a felemeltetett és a menny dicsőségében ülő Krisztust, akiről minden hitvallásban elmondjuk, hogy ült az Atya Isten jobbára, és majd onnan jön el ítélni élőket és holtakat.

Hadd köszönjük meg neked azt, hogy még hirdettetik ennek örömhíre, evangéliuma, a hozzád való térésnek a lehetősége, és mindenki, aki bűneit megbánva jön eléd, az a kegyelem forrásához járulhat.

Kérünk, hogy tedd áldottá számunkra valóban ezt az ünnepet itt a gyülekezet közösségében, az úrvacsorai közösségben és majd otthonainkban is! Hadd legyünk mi is karácsonyi embereké, akik veled élünk, veled járunk, Úr Jézus Krisztus, és akiknek hit által a szívükben lakozást vettél!

Szentlelkeddel végy körül most bennünket, add az ige világos üzenetét a mi számunkra, és engedd, hogy ki-ki a maga nyelvén hallja és értse azt, amit most személyesen akarsz üzeni! Köszönjük, hogy kérhetjük ezt tőled, mert felhatalmaztál erre minket. Áldott legyen ezért a te neved!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvéreim, szeretett gyülekezet, Isten igéjét két helyről szeretném olvasni. Az egyik a Lukács írása szerinti evangélium 2. fejezetében van megírva a 15. verstől kezdődően, a másik pedig a Máté evangéliuma 2. fejezetének a 7. és a 8. versében. A megnevezett két helyen így áll előttünk az ige: „Miután elmentek az angyalok tőlük a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr kijelentett nekünk! Elmentek hát nagy sietve, és megtalálták Máriát és Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket.” És a Máté írása szerinti evangéliumból így: „Ekkor Heródes titkon hívatta a bölcseket, pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét, elküldte őket Betlehembe, és azt mondta: Menjetek el, gondosan kérdezősködjetek a gyermek felől, és ha megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet tegyek neki!”

Kedves testvérek, amióta Krisztus születése megtörtént, és hirdettetik a karácsonyi evangélium, azt hiszem, hogy nincs olyan gyülekezet, ahol vagy a pásztorok története, vagy a napkeleti bölcsek története el ne hangozna.

De most engedjétek meg, hogy ezen a karácsonyon mindkettő hangozzon, illetve mindkettőből egyetlen dolgot és egy részletet emeljek majd ki, amely így hangzik a pásztoroktól: – „Menjünk el mind Betlehemig!” Heródes pedig azt mondja a bölcseknek: – „Menjetek el, és majd én is elmegyek és tisztességet teszek neki!” Az egyik esetben tehát aktív cselekvői lesznek a karácsonyi csodának, mert végére akarnak járni annak a kijelentésnek, amit hallottak, a másik esetben pedig az Isten igéjének passzív hallgatói és szemlélői lesznek nemcsak Heródes, az uralkodó, hanem maguk ezek az írástu-

dók is, akik sok mindent tudnak, csak mégsem indul a lábuk és főképpen a szívük az Úr Jézus felé.

Kedves testvérek, az egyik történet mindenképpen karácsonykor kellett játszódjon, hiszen rögtön azon az éjszakán történik, amikor a pásztoroknak az angyal kijelenti: „Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” És utána mennyei seregek sokasága jelent meg, és hirdették, hogy: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” Ez mindenképpen karácsonykor történt, mert nem kellett messze menniük ezeknek a pásztoroknak, odaérhettek még azon az éjszakán, és hódolhattak a Megváltó előtt.

A másik történet egészen bizonyosan karácsony után játszódik már, amikor a napkeleti bölcsek látogatnak el a jászolhoz. Ha megnézzük, hogy ők honnan tudhattak arról, hogy meg fog születni a Messiás, hogy jön majd valaki, aki királyok Királya és uraknak Ura lesz, ez akkor lehetett, amikor a zsidók Babilonban voltak fogságban, és vitték magukkal a Bibliájukat. Persze nem így szépen bekötve és kinyomtatva, mint ahogy mi tarthatjuk a kezünkben, hanem azokat a tekercseket vagy bibliai könyvrészleteket, amelyek nekik olyan fontosak voltak. És minden bizonnyal a babiloniak egy része ezt megismerhette, és ott már szó volt arról, hogy majd csillag származik Jákóbból és királyi pálca támad Izraelből, jön majd valaki, egy gyermek születik, egy fiú adatik, akinek a vállán lesz az uralom és a hatalom.

Kedves testvérek, a csillag csak másodlagos vezető, *az elsődleges vezető Jézus Krisztushoz az ige volt az ő számukra*, hogy menjenek el és keressék meg! És amikor összepakolnak, elindulnak, akkor kapnak egy ilyen csodás jelet, hogy a csillag elvezeti őket, és egy jó darabig nézik is ennek a csillagnak a vezetését, de azután leveszik róla a szemüket. Tudniillik a csillag egészen biztosan nem állt meg, mert a csillag majd csak ott áll meg, azon hely fölött, ahol az Úr Jézus volt. Majd csak Betlehemben áll meg a csillag az istálló fölött, az első csodálatos templom fölött, ahol az Úr Jézus lakozást vett. De ők csak Jeruzsálemig nézik a csillagot, és akkor leveszik róla a tekintetüket, pedig tovább kellene menniük.

Számomra az utóbbi időben olyan csodálatos üzenetté lett, amit a számotokra is szeretnék átadni: hogyha figyelsz az Isten üzenetére, igéjére, szavára, Lelkének vezetésére, ő nemcsak a cél felé szeretne téged vezetni, hanem a *célig!* Miért olyan fontos ez, testvéreim, hogy nemcsak a cél felé vezet, hanem elvezet a célig? Az utóbbi időben több olyan testvérrel beszéltem, akiknél emberileg az utolsó méterek vannak hátra ebben a földi létben. Szenvedők, betegek, halál mezsgyéjén levők. Milyen nagy öröm és nagy biztatás ez, testvérek! Nekünk, akik azt hisszük, hogy kilométerek vannak még e földi létből, még nagyon messze van, amikor elszólíttatunk, ez nagy biztatás, hogy bennünket Isten az ő drága igéjével és üzeneteivel nem csak a cél felé vezet, hanem a célig szeretne elvinni. Tehát, az utolsó métereken is elvisz ben-

nünket. És milyen nagyszerű dolog az, amikor egy-egy testvér mellett úgy álltunk meg, amikor az agyér-elmeszesedés következtében már sok mindent nem tudtak, nem értettek! Eszembe jut Victor Jánosnak, a nagy igehirdetőnek a kijelentése, aki azt mondta: eljön majd az idő, amikor Victor János nem fog tudni Jézus Krisztusról, pedig könyvek sorát írta róla és prédikált róla, de akkor is az lesz a döntő, hogy az Isten viszont fog tudni Victor Jánosról.

Igen, mert nekünk olyan Istenünk van – és ezért jó belekapaszkodni ebbe az Úrba –, aki nemcsak a cél felé visz bennünket, hogy arra van az irány, hanem a célig szeretne bennünket elvinni. Megállt a csillag a hely fölött, ahol Jézus Krisztus volt, míg meg nem találták a gyermeket.

Legyen ez, testvérek, bátorítás azoknak, akik elkezdik keresni Jézust, akik keresik az Urat, hogy bízd akkor magad teljesen őrá, mert ő el fog vinni téged a teljességre, és a hívőket pedig a színről színre látás csodájába fog elvinni. Nem csak egy darabig jön velünk az Úr, nem csak egy szakaszon az életünkben, hanem a célig szeretne elvinni.

Egyszer Ausztriában – már nagyon régen történt – ránk esteledett a német határ környékén. El voltunk keseredve, hogy vajon hol fogunk aludni. Akkor még fiatalok voltunk, tudtuk, hogy a kocsiban is el lehet azért lenni egy éjszakát, de amikor jött ott egy asszony és megkérdeztem tőle, hogy valami szállás nincs-e errefelé. Ő elkezdte magyarázni, hogy menjek jobbra, aztán balra, majd egyenesen, aztán megint ide, megint oda. Na, mondom, hagyjuk az egészséget, csak az irányt tessék mutatni, egy darabig elmegyünk, majd ott megint megkérdezzük.

Az Úr nem így tesz velünk, testvérek, hanem arra bátorít bennünket karácsonykor, amit itt a pásztoroknak a csodájában látunk, hogy menjünk el és jussunk bizonyosságra! Ebbe az Úrba kell kapaszkodni, aki a célig akar elvezetni! Mi lesz, ha nem lesz, aki téged a célba bevigyen? Gondoltál erre? Nem fogsz tudni elmenni a célig, ha nem Ő fogja meg a kezedet! Ezért volt nekem ezen a karácsonyon ez csodálatos: – Menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e csodát, amit az Úr kijelentett nekünk!

Egyszer egy ismerősöm mesélte el, hogy tolatott kifelé a gépkocsival az udvaráról, és éppen arra jött egy biciklis, és egy kicsit a biciklist meglódította, de nagy baleset nem történt. De az asszony, aki a biciklivel volt, mégis nagy perpatvart csinált, kiabált és ordított. A biciklinek se lett tulajdonképpen baja, de azért ez az ismerősöm azt mondta, hogy: – Itt van a bolt, a vasműszaki, menjünk be, és veszek magának inkább egy új biciklit, csak ne jajgasson! – és vett neki egy új biciklit. Azon a vidéken van egy ilyen mondás: gondolhatod, abban a pillanatban karácsony lett neki!

És akkor elkezdtem ezen gondolkozni: nekünk mikor van karácsony? Ha neki ekkor lett karácsony, nekünk mikor van karácsonyunk? Mikor van a hívő embernek karácsonya? Egy mondatban fogalmaztam meg, amit szeretnék

felolvasni, testvéreim, hogy nekünk mikor van karácsonyunk ennek a két igének az alapján. Nekünk akkor van karácsonyunk, amikor az Istentől jövő üzenetnek elkezdünk engedelmeskedni, annak mindent alárendelni és annak beteljesedett örömeivel arról bizonyosságot tenni.

Ekkor van az embernek karácsony. Nem akkor, amikor az Andrássy utat vagy a nagykörutat feldíszítik, vagy amikor felállítják az óriási karácsonyfát a plázában, és szól a különféle karácsonyi zene és kisül a bejgli. Hanem akkor van karácsony, amikor az igei üzenetnek elkezdünk engedelmeskedni, annak mindent alárendelni, és bizonyosságra jutva annak örömeivel továbbmenni.

Ez található meg a pásztorok történetében, testvérek, és ezt érdemes kiemelni ebből a történetből, hogy amit hallanak, mert van kijelentés, van mennyei üzenet, arra azt mondják, hogy menjünk el mind Betlehemig!

Nézzük meg, mi az azonosság a két történet között! Az az azonosság, hogy mind a két történetben először azt olvassuk, hogy hírt kapnak. Mind a ketten hírt kapnak. Különbőféleképpen kapnak hírt mind a ketten, Heródes is, meg a Heródes udvarában levő írástudók is és a betlehemi mezőn a nyájukat őriző pásztorok is mennyei üzenetet kapnak. Nem véletlenül kapják a hírt, célzottan kapják ezt a hírt, de különféleképpen. Az egyik úgy, hogy előveszik az Írást az írástudók, a tekercseket, és megnézik, hogy így írta meg a próféta, hogy a júdeai Betlehemben kell a Krisztusnak megszületnie. A pásztoroknak pedig hirdeti az angyal és az angyali seregek sokasága.

Gondolkozzunk csak el, hogy az Ószövetségben megjelent egy-két angyal, egy-két küldött, de a Szentírásban ez az egyetlen hely, ahol azt olvassuk, hogy mennyei seregek sokasága, angyaltömegek jelennek meg – gondoljuk el – és hirdetik ezt! Amikor az Úr Jézus a kereszten azt mondja, hogy jöhetne egy angyalsereg a megsegítésemre, akkor nem jön. Amikor az embernek kell hirdetni az Isten aláhajló szeretetét és kegyelmét, akkor az Isten alaküldi az angyalsereget. Oda nem küldte, hogy szállítsa le a keresztről, óvja meg a római katonák haragjától vagy a népnek az indulatától. Oda nem küldi az angyalsereget, de ide meg elküldi a mi mennyei Atyánk, hogy hirdessétek: „Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” És ők nem egy gyermeket mennek keresni, hanem az Urat akarják keresni.

Testvérek, a karácsonyi evangélium ez: keresd az Urat! Nagyon szeretem azt az igét, főleg evangélizációkon kezdem mindig ezzel: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van!” Keresd Jézust – erre akar sürgetni a karácsonyi üzenet, hogy indulj el!

Az egyik azt mondja, menjünk el mind Betlehemig, a másik meg nem megy sehova, hanem azt mondja, hogy ti menjete el! Azt mondja, hogy ti keressétek, ti menjete el! Ahogy nekünk is sokszor mondja a rokonság vagy a szomszédok: – Hova mégy? – Templomba. – Imádkozzál értem is! Te menjél imádkozni, én nem megyek sehova!

A karácsony azt jelenti, hogy indulj el te is! Egészen személyesen azt jelenti, hogy ne hagyjon téged közömbösen ez a szeretet! Ne hagyjon téged közömbösen ez a megrendítő aláhajlás és Istennek ez a megrendítő irgalma, hanem csodálattal töltsön el, és indítson hódolatra, engedelmességre, alázatra és életed odaszánására!

Más-más módon mondtam az előbb az igében, de mindannyian az Úr felől hallanak kijelentést. Itt nem egy betlehemi gyermeket kell látnunk, testvérek, ahogy a világban sokszor. A világ mit fog meg? Hát olyan aranyos a gyermek a kis dundi lábaival, kis arcocskájával! És akkor ott a báb, az egyik kőből, a másik műanyagból, a harmadik fából kifaragva, a negyedik odafestve. Nem! Ne vegyetek ilyen képeslapot se, az a kérésem, mert Betlehemben nem a gyermeket hirdették, hanem a Megtartót!

És az a szó, ami a Lukács 2,11-ben szerepel, hogy: „Mert született néktek ma a Megtartó,...” – az a görög világban, nemcsak a Biblia világában, hanem a profán világban is ismert volt, mert ez az uralkodóknak, az istenségnek vagy az isteneknek volt a jelzője, ez a megtartó. Mert ez nem csak azt jelenti, hogy megtartó, hanem azt is, hogy megmentő, szabadító, segítő. Mind ilyen jelentése van, és a pogányok is így ismerték ezt a szót, hogy megtartó.

Aztán ott van, hogy az Úr és Krisztus. Három ilyen jelzőt mond az angyal, hogy az Úr Krisztus. A „Dávid városában” pedig nem a helységet, hogy hol született, nem azt jelenti, hogy a Dávid városában, hanem azt jelenti, hogy az Isten ószövetségi ígéreteinek a beteljesedése történt meg, hogy oda jött el a Megváltó. Ezért őt kezdik el keresni, feléje kezdenek indulni: „Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

És a csodálatos az, hogy hír nélkül nincs hit sem, ezért az Isten gondoskodik hírről. Mert hír nélkül, ige nélkül, üzenet nélkül, kijelentés nélkül nincs hit sem. Akkor mi az ember dolga? Az, hogy a hallott ígét hittel párosítsa! Úgy fogan meg. Mint ahogy egy gyermeki élet is úgy fogan, hogy két sejt egyesül, így fogan az új élet is. Így lesz Krisztus hit által a szívünk lakója, hogy a halott üzenetet, amiről az Isten gondoskodik, azt elkezdjük hittel párosítani. Ezt a hitet pedig a Szentlélek munkálja, a Szentlélek gerjeszti bennünk az evangélium által. Evangélium és hit. Ezért gondoskodott az Isten kijelentésről.

Van ma egy divatos irányzat, testvéreim, és muszáj, hogy megemlítsen, akik mindig amiatt aggódnak, hogy mi lesz azokkal, akikhez nem jutott el a kijelentés, akik számára nincs kijelentés. Azok számára hadd mondjam azt, testvérek, hogy ne ezen morfondírozzanak tanácstalanul, hanem inkább azon, hogy mi lesz azzal, aki kapott kijelentést, de nem indul el! Testvéreim, lássuk meg, hogy ez az egész teremtett világ kapott kijelentést. A Róma 1-et tessék elolvasni: van kijelentés, van Istennek szava, van Istennek üzenete az embervilághoz! Ha csak nem ezt veszem, hogy kétezer év óta hirdették ezen a világon, és ahova keresztyének kerülnek vagy ahol a technika és a média olyan fejlődésen megy keresztül, hogy most már mindenütt szinte fogható,

érthető, hallható az evangélium. De még hogyha ez nem lenne, Pál apostol azt mondja a Római levélben, hogy még a teremtett világ okos vizsgálata által is megismerhető Isten, hogy a mai nap felkelt erre az egész világra, jókra és gonoszokra, hitetlenre és hívőre egyaránt. Hogy Isten esőt ad, kenyeret ad, gondot visel. Karácsony azt jelenti, hogy lehet hittel párosítani ezt! Tehát, menjünk el! Ez motiválhat, indíthat valakit a hit felé, cselekvésre készvé tehet és aktiválhat.

Aktiváld! Ugye van ilyen? Megmondom őszintén, én nem értek műszaki dolgokhoz szinte semmit, felvállalom. De ugye van ilyen, hogy a SIM-kártyát aktiválni kell. Nem kellene a szívedben ezt a hitet aktiválni? Mert az aktiválás ennyit jelent: azt mondod, hogy „mind igazak és ámenek, / amik szádból kijöttek”. Tessék így aktiválni: menjünk el és lássuk meg, szeretnénk aktiválni Istennek a kijelentett csodáját! Menjünk el mind Betlehemig és lássuk meg ezt a csodát, amit az Úr kijelentett nekünk!

Milyen csodálatos, hogy vannak, akik indulnak, és azt mondják, hogy menjünk el! És vannak, akik hallják, de nem indulnak. Vannak, akik hallják, de egy lépést sem tesznek. Hova akarsz tartozni? Amelyik azt mondja, hogy menjünk el és lássuk meg, tapasztaljuk meg? És akkor később olyan boldog tapasztalatod lesz, mint az öreg János apostolnak, amikor levelet ír az akkori hívőknek a száműzetésből. Azt írja: „ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és kezünkkel érintettünk az életnek igéjéről”. Miért? Azért mert ez a János is olyan volt, aki azt mondta, hogy menjünk el, és lássuk meg ezt a csodát! Menjünk el, hogy Jézus Krisztus valóban Szabadító-e! És miután átélte, hogy igen, megszabadított engem, „az ördög terhes fogságából / híven feloldozott / a bűnnek kemény igájából / szabadságra hozott” – írja az énekíró, ő is boldogan vallja. És remélem, hogy itt sokan boldogan valljuk együtt a gyülekezetben, hogy mi is elmentünk ahhoz a Jézushoz, aki eljött értünk, hogy átöleljen bennünket.

Igen, testvéreim, ez a karácsony csodája, hogy vannak, akik indulnak: menjünk el! Akik aktiválják a hitet az életükben. Nem valami holt hit lesz, hanem élővé lesznek, élővé tesznek. Amikor az egyházzól kérdez a hitvallásunk, hogy mi az egyház lényege, annak az utolsó sora így hangzik: „hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok, és örökké az is maradok”. (Heidelbergi Káté 54. kérdés-felelet) Mert „aki hisz a Fiúban, örök élete van” – vagyis Isten aktiválja az életében az üdvösséget örökre, kitörölhetetlenül, elveszíthetetlenül és elfogyhatatlanul. Testvérek, hasson meg bennünket ez a csoda!

Mit jelent ez, hogy „menjünk el”? Hadd mondjak néhány gyakorlati példát, hogy hogyan éltem át a szolgálatom alatt néha napján ezt, hogy „menjünk el”! Emlékszem, amikor Magyarországon már kis enyhülés volt a 80-as évek elején, és az egyházkerületünknek a püspöke megengedte, hogy megszerveződjön az iszákos-mentő misszió az egyházon belül csendeshetek tartásával. Miután a lelkipásztorom volt ennek a vezetője, én közelebbről láttam

ennek a szervezését, alakulását és az első lépéseit. Emlékszem, amikor az első konferenciát szervezték, akkor a lelkipásztorunk is elment valakihez, egy alkoholista férfihez. Ahogy szokott lenni, tudjátok, abban az időben is az alkoholista nemcsak magát tette tönkre, hanem a családját is. Erkölcseileg is, anyagilag is, mert az pénzbe kerül, és tönkretette a családi békességet, nyugalmat, a házastársi kapcsolatát és a gyermekeivel való kapcsolatát. Amikor meghívást kapott erre a konferenciára, szorongva vártuk, vajon mit fog mondani. És emlékszem arra, amikor azt mondta és kimondta, hogy: menjünk el! Elment Berekfürdőre, ott volt ez az első ilyen konferencia, ahol ő kimondta azt, hogy menjünk el! Ezt jelenti, amikor valaki ma is azt mondja, majdnem kétezer év elmúltával, hogy: menjünk el, én elmegyek!

Milyen szorongva hívtunk fiatalokat csendeshetekre, és akinek nagy szüksége lenne rá, de jó lenne, ha hallaná az igét, vajon eljön-e! Emlékszem arra, mikor elhozta a jelentkezést: én is elmegyek! Eljött, és az Úr megtalálta őt és ő megtalálta Krisztust.

És ez az iszákos férfi is, akit említettem – hadd fejezzem be a történetet –, úgy jött haza, hogy megtalálta Krisztust. Úgy jött haza, hogy Krisztus megtalálta őt, és rendeződött az élete. Bár volt valaki a családjában, aki ezt nem tudta elfogadni, de az ő hitét, reménységét és Krisztus-követését már nem tudta megakadályozni. Ő hitt a Fiúnak és élete lett.

Eszembe jut az a lány, aki elhívta a fiút, aki udvarolt neki, de hitetlen volt, egy evangélizációra. Szólt az Isten igéje, és az volt a nagy csoda, hogy a fiú tért meg és nem a lány. A lány elhívta, és a fiú azt mondta, menjünk el, és eljöttek azon az estén, és milyen jó, hogy ő meghallotta az evangéliumot! A lány, aki hívta, eltűnt a világ zajában, rálépett a világ útjára, de a fiú ott maradt, mert ő azt mondta: menjünk el!

Van-e itt valaki, aki ma azt szeretné mondani: menjünk el!? Akkor menjünk el mind Betlehemig! Hadd kérjelek téged az igével: ne halogasd, ne várj tovább, ne késs tovább, nincs sok idő! Az idő rövidre van szabva, akár az életünk ideje, akár a Krisztus visszajövetelének az ideje.

Ezért nagy kérdés az, testvérek, amit itt az igében olvasunk másodszor – erről már rövidebben fogok beszélni –, hogy ezek hogyan indultak. Az egyik azonnal: „elmentek hát nagy sietve”. A másik azt mondja: ti menjetek el és majd beszéljétek el a gyermek felől, amit láttatok, és majd én is elmegyek és tisztességet teszek neki. Az egyik azt mondja, hogy mihelyt halljuk, rögtön. A másik azt mondja, hogy ráérünk még, majd egyszer én is elmegyek.

Ó, hányakat hallottam, testvérek: majd ha nyugdíjas leszek; majd ha nem lesz ennyi munkám; majd ha a gyerekek kirepülnek; majd ha lesz időm! A múltkor is azt mondja valaki: – Majd ha lesz időnk, és nincs más dolgunk, majd elmegyünk templomba! De ugye tudjuk, hogy akkor idő sose lesz.

Emlékeztek, mikor Félix – a Cselekedetek 24-ben –, a júdeai tisztartó ott van Pál apostollal együtt, amikor Pált kihallgatja, és azt mondja Pálnak,

hogy: „Most menj el, de amikor alkalmam lesz rá, magamhoz hívatlak!” Mert azért motoszkál benne az, amit hall, de azt mondja, hogy majd még visszatérünk rá. És nincs majd, és nem lesz majd. Többet nem találkozik az apostollal, többet nem kerül ige közelbe. Milyen jó, testvérem, ha valaki hallja az ígét most!

Nagyon szeretek egy ifjúsági éneket, bár már sokan nem ismerik a 144. Halleluját. Úgy kezdődik, hogy: „Most, most, még ifjú korodban, / add át Jézusnak szíved! / Míg öröm, remény, vidám kedv, / ifjúság, erő tied!” Most, most még ifjú korodban.

Miért halogatod? Vannak itt, akik halogatják még? Mire várnak? Most! Azt mondja az Ószövetségben az ige, hogy: „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket!” Menjünk el mind Betlehemig!

Testvérek, nézzétek meg, hogy amikor ők azonnal indulnak, akkor ezzel mennyit kockáztatnak! Heródes semmit nem kockáztatott volna, de ezek mennyit kockáztattak! Otthagyják a nyájukat, mert azt mondják: menjünk el mind Betlehemig! Nem azt mondják, hogy megbízunk néhány embert, menjenek el, nézzék meg, hanem azt mondják: menjünk el mind Betlehemig, mindnyájan! És ők mind elindulnak, testvérek, egy se marad ott.

Egy lelkipásztor testvérem mesélte, hogy egyszer bejött hozzá egy hajléktalan, kéregetni. És ő beszélt neki az evangéliumról, Jézus Krisztusról, hogy van ebből szabadulás, rendeződhet az élete, békesség és nyugalom lehet a szívében, és erre azt mondja a hajléktalan neki: – Nagy a tét, tiszteletes úr, nagy a tét! – Hát mi a tét? – kérdi tőle. – Nagy a tét! – mikor nincs semmije, se otthona, se háza, se pénze, de nagy a tét. Ugye értjük, testvérek? A pásztorok meg azt mondják, hogy mindent megér, Jézus mindennel felér!

Ha nagy a tét, ha valamit féltesz, akkor „aki fél és retteg, térjen vissza” – halljuk az igében a Bírák könyvében, azt mondja Gedeon: aki fél és retteg, nyugodtan menjen haza. De aki fél és retteg az Isten ítéletétől, bűn miatti haragjától, annak jönnie kell most a kegyelem forrásához, és az ne halogassa, és ne várjon, mert ott van felette az Isten ítélete, amely csak akkor fordul el róla, ha hisz a Fiúban!

Ha valaki állna egy daru alatt, amely több mázsás súlyt emel, ha az ember látná, hogy ott van a feje fölött egy több mázsás súly, hát ki az, aki alatta akar állni? Ki az, aki azt mondaná, hogy itt állogálok nyugodtan alatta, ha leesik, akkor leesik? Hát ki az, aki nem menekülne onnan?

Ilyen az Isten ítélete, testvéreim, mint egy felfüggesztett súly a fejünk fölött, amely csak akkor tűnik el, ha egy kéz elfordítja. Mert nem tudsz alóla menekülni, de egy kéz elfordítja. Ahogy Dávid mondja: „és te elvetted rólam bűneimnek terhét”. Hát még az ítéletet! Te elvetted, mert egy kéz elfordítja.

És végül még egy dolgot hadd emeljek ki, ami szintén itt van mind a két történetben, csak az egyikben nagyon szépen tündöklök, amikor egymást biztatják, és azt mondják, hogy: menjünk el!

Valahol olvastam a héten egy ilyen mondatot, hogy: ott van egyház, ott van gyülekezet, ahol a tagok egymást segítik és biztatják a hit útján való előrehaladásban. Ahol egymást biztatják: menjünk el, menjünk el mind! Igen, ez a gyülekezet csodája, hogy egymást biztathatjuk, bátoríthatjuk. És sokszor várunk arra, hogy valaki kimondja: menjünk el, vagy imádkozzunk közösen! Sokszor várunk arra, hogy valaki kimondja: olvassuk el az igét, vagy menjünk a szolgálatba!

Testvérek, tudjuk-e a másikat biztatni, vagy csak lehangolni, elkészeríteni vagy elbátortalanítani tudjuk? Vagy úgy, ahogy biztatnak bennünket a mi énekeink: „Ha botlanak a gyöngék, / Segítsen az erős; / Hordjuk, emeljük önként, / Kin gyöngesége győz. / Tartsunk jól össze hát, Tudjunk utolsók lenni, / A bajt vállunkra venni / E földi élten át.” „Hát merítsünk erőt / A menny felé sietni, / Nem állva megpihenni / A boldog cél előtt!”

Ez a karácsony, mikor hallja az ember az üzenetet, erre aktiválja az életét, ráteszi, a Szentlélek hitet munkál benne, és meglátja azt, hogy a többivel együtt tudok csak menni. Nem magányos farkasként élem meg a hitemet, mert én imádkozni otthon is tudok, hanem azt mondja, hogy: menjünk el mind Betlehemig! És összekapaszkodunk, összefogunk és bátorítjuk, biztatjuk a másikat, hogy ő is jöjjön, őt se hagyjuk itt, hogy egyszer majd ott álljunk üdvbe öltözötten a trón előtt, ahol örökké zengjük a szabadulás énekét, Mózes és a Bárány énekét!

Adja meg az Úr, hogy így legyen örök karácsonyunk!

Hogy ne csak ezen a karácsonyon legyen ez, hanem életünk minden napján: halljuk a kijelentést, igaznak tartjuk, tapasztalataink lesznek és bátorítjuk a másikat!

Mit mondtak el a pásztorok? Olyan sok üzenet van még ebben az igében! Elmondták Máriának azt, amit a gyermek felől hallottak, mert ez a biztonyságtételünk és az igehirdetésünk alapja: amit a gyermek felől hallottunk, vagyis Jézus felől, azt elmondjuk a másoknak. Ezt te is mondd el, vidd a karácsonyt! Ne ünnepeled a karácsonyt, testvérem, hanem vidd a karácsonyt másoknak!

A tévében volt egy reklám, hogy egy idős bácsi az este magányában ül a szobájában, és a szomszéd kisfiú felhívja, hogy: Imre bácsi, átmehetünk? – Hát persze, átjöhetek! – és akkor megjelenik nála a család valami süteménnyel. Az volt bennem, hogy a karácsony ez: ne csak ünnepeled a karácsonyt, hanem vidd a karácsonyt! Ahova belépsz, ott el tudd mondani azt, ami neked a gyermek felől kijelentettet! De csak akkor fogod tudni, ha megtapasztalad. Ha hittél és láttál. Ha János apostollal együtt vallod, hogy mi elhittük és ezért hirdetjük nektek, mert mi is ebből élünk.

Így áldja meg az Úr a karácsonyunkat itt a gyülekezetben is, meg másutt is, ahol hallgatják az igehirdetést a világ sok táján, hogy vigyük be máshova is a karácsonyt!

Imádkozzunk!

Köszönjük neked a drága kijelentést, Urunk, amely évezredek óta belengte az Ószövetség és az Újszövetség népének az életét is, amelynek tartalma ugyanaz volt: Jézus Krisztus eljövételének ígérete. Köszönjük, hogy ma is hirdetik ennek evangéliuma, örömhíre.

És köszönjük, hogy amióta ezt hirdetik, olyan sokan indultak el, akik azt mondták, hogy menjünk el! Menjünk el Betlehemig, menjünk el a Golgotáig, menjünk el oda, ahol az Isten Báránya van!

Köszönjük, hogy ezek a pásztorok példát adtak nekünk abban, hogy ott tudták hagyni a bárányaikat azért, hogy az Isten Bárányát és Őbenne a váltást, a bűnért való elégtételt szemléljék. Azt a kiegyezést, amelyet Ő munkált, Atyánk, közted és köztünk. Köszönjük, hogy lehozta hozzánk a békeséget, a mennyet, az új életet, a lehetőséget.

Ó, bocsásd meg, Urunk, hogy ennek a világnak a sötétsége, hitetlensége, keménysége, ridegsége visszautasította, és olyan sokszor visszautasítja ezt a szeretetet! Nem indul el, és nem aktiválja magában a hitetés ezt az új életet, amely odaszánja magát, nem szégyelli tovább, hogy ő eddig hogyan élt, miben volt, hanem egyszer csak felragyog az arca, és elkezd a Krisztussal járni.

Köszönjük, Urunk, hogy járhatunk veled, hogy élő Urunk vagy, aki istenségedre, fenségedre, Szentlelkedre, igédre nézve soha nem távozol el közülünk.

Kérünk téged, hogy jászolbölcső helyett a szívünkben vegyél lakozást! Ott legyen számodra hely, ott legyen számodra uralkodói trón, hogy onnan tudj bennünket vezetni, irányítani, szeretni, tanácsolni, amire olyan nagy szükségünk van!

Engedd, hogy szívek induljanak feléd ezen az ünnepen! Ha megérintett bennünket ez az ünnep, akkor mi is tudjuk vinni másoknak a karácsonyt az otthonaikba! Talán betegágyhoz, haldoklóhoz, talán egy reményvesztetthez, vagy egy olyan emberhez, aki csalódott másokban, lehet, még az egyházban is, mert abban lehet is! Csak benned nem lehet csalódnia, Úr Jézus Krisztus, mert tegnap és ma és mindörökké ugyanaz vagy, és minden szavad igaz és minden cselekedeted hűségese!

Kérünk, hogy áldd meg a karácsonyt a számunkra itt a gyülekezetben, a családokban! Áldd meg a karácsonyt egész magyar nemzetünkben, Urunk, a csonka Magyarországon és nagy Magyarországon, és azokon a helyeken is, ahol szétszóródva élnek magyar református testvéreink! Ahol kicsiny gyülekezetekben vagy csak egy-egy háznál jönnek össze, mert szeretnék az Istent dicsérni és Krisztust tisztelni, és eléneklik a „Dicsőség, mennyben az Istennek” csodálatos énekét, és imára hajtják meg fejüket. Ó, áldd meg a kis közösségeket, Urunk, drága testvéreinket, szeretteiket!

Kérünk, hogy így hordozzál bennünket is, közel és távol levő szeretteinket, betegeinket, gyászolóinkat, és azokat a családokat is, akik ebben az évben

AKIK MENNEK ÉS AKIK MARADNAK

---

temettek, és akik velük együtt szomorúan vesszük azt, hogy valaki talán még itt volt közöttünk a múlt karácsonykor, de most már odaát van a te dicsőségben!

Köszönjük, hogy a karácsony a vigasztalást is jelenti, a reménységet, a megnyílt mennyet és eget, ahonnan alászálltak az angyalok, és alászállt a te kegyelmed, hogy felemeljen és felvigyen oda bennünket.

Kérünk, hogy míg e testben vagyunk, vigyél el a célig, vezess bennünket, és ne hagyj el, hűséges Mesterünk!

Ámen.

323,5-6 ének

5. Hozd el mihozzánk te magaddal
Az isteni békességet;
Bűnös lelkünknek irgalmaddal
Nyújts biztatást, reménységet,
Hogy bús háborúnk, amely belől
Régóta szaggat már és tép,
Ne kezdődjék elől, meg elől,
Hanem hallgasson el végképp.

6. Szülj újjá, értünk ma született
Jézusunk, a te lelkeddel
Ezen a néked szenteltetett
Ünnepnapon, s kegyelmeddel
Úgy igazgass és bírj bennünket,
Hogy nyomdokid követhessük,
És e mi földi életünket
Mennyeivel cserélhessük.